

PER AIXÒ M'AGRADA OLEGUER

M'agraden els esports. Però m'agraden molt més quan són jugats per homes i dones que valen la pena per allò que són, per gent que no s'amaga darrere una pilota, ni d'un contracte publicitari. Per això admire aquell gran Sócrates que féu del Corinthians un equip de meravella que jugava contra la dictadura brasilera amb el millor futbol que es podia veure i que organitzava els jugadors en assemblees democràtiques. I Martina Navratilova, que després de fugir de la Txèquia sotmesa als russos, emprengué la defensa de la llibertat sexual de les dones. Deia que, per a una esportista, parlar clar era una obligació, no un privilegi. Per això admire també el canadenc Steve Nash, que va ensenyar una samarreta contra la guerra de l'Irac en l'All-Star de la NBA, el 2003. I Tommie Smith i John Carlos, medallistes dels Jocs de Mèxic que tots recordem per aquells punys negres alçats, orgullosos, sobre el podi dels vencedors, en representació del seu poble humiliat pel racisme i la rancúnia.

Perquè crec que el futbol és més que un negoci m'agrada Lucarelli, el davanter comunista italià que es va negar a abandonar el Livornio, malgrat les ofertes milionàries dels altres clubs i que va arribar a rebaixar-se ell mateix el sou, decidit a no deixar de costat els seus amics i el seu club, orgullós de la seua identitat. I per això m'agradava Caszely, aquell xilè menut que va jugar al Llevant i a l'Espanyol i que era un símbol permanent de l'oposició a Pinochet. Caszely es va negar en públic i declaradament, davant les càmeres de televisió, a donar la mà al dictador, en una ocasió que aquest va fer una recepció a la selecció xilena. Pinochet havia fet una intensa campanya d'unitat al seu entorn aprofitant-se de la selecció nacional i Caszely, amb aquell gest simple, la va desmuntar. Uns quants anys després havia de ser un dels activistes més populars en favor del No a Pinochet, al referèndum que l'apartà del poder.

Crec, per tant, que els esports serveixen, ateses l'enorme capacitat d'atracció i la repercussió que tenen, per posar en relleu tota mena de causes justes i per ajudar a fer obrir els ulls. Ho van fer els atletes irlandesos que van desertar de la delegació britànica quan aquesta ja desfilava a l'estadi olímpic de Londres el 1908. Ho va fer Muhammad Alí, Cassius Clay, condemnat a tres anys de presó per no haver-se negat a enrolar-se a l'exèrcit. Ho va fer Sam Ramsamy, l'atleta que va fugir de la Sud-àfrica de l'apartheid i dedicà tota la vida a organitzar des de Londres el boicot internacional al seu propi país per la política d'apartheid. I ho ha fet ara Oleguer Presas, un jugador del qual aquest Barça que diu que és més-que-un-club hauria de sentir-se especialment orgullós, del qual jo em declare admirador i per al qual reclame avui la solidaritat oberta i visible de tots els qui creiem que l'esport és molt millor encara quan ajuda a fer millor el món en què vivim.